

عنوان مقاله:

تلفیق دو حکایت و ساخت حکایتی واحد شگردی دیگر از شگردهای داستان پردازی مولانا

محل انتشار:

هشتمین همایش بین المللی انجمن ترویج زبان و ادب فارسی ایران (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

حسن حیدرزاده سردرود - استادیار و زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

مولوی در همه آثار برای بیان مفاهیم از حکایت کمک می گیرد. اکثر حکایات مولوی در متون متقدم ریشه دارند، وی هنگام بیان حکایت چندان به منابعش پایبند نیست و کم و بیش در آن ها دخل و تصرف می کند. گاهی این تغییر حکایت مآخذ به اندازه ای زیاد است که بازشناسی روایت منبع دشوار می نماید. در یکی از حکایات ها در دفتر چهارم مثنوی حکایت شیرین شدن میوه تلخ مولانا دو حکایت را با هم تلفیق نموده و یک حکایت مستقل دیگر پرداخته و به عبارتی صحیح تر ساخته است. در این حکایت مولانا با ترکیب کل حکایتی منسوب به ابوسلیمان مغربی با بخش پایانی حکایتی دیگر (که هر دو کتاب صفه الصفوه ابن جوزی آمده داستانی تازه با موضوعات و پیامهایی تازه ارائه نموده است).

کلمات کلیدی:

مولوی مثنوی ، ابن جوزی، صفه الصفوه، داستان پردازی مولانا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/319638>

